

вече и повече. Това сж стражари арнаути отъ Свищовъ, предизвестени вече отъ пограничния караулъ, да отидатъ по диритѣ на „комититѣ“. Четата напуща пѣтя за селото и кривнува въ караисенскитѣ лозя, гдето се укрепява на една рѣтина, между два дола.

Изглежда, че турскиятъ шпионажъ въ Ромъния е предупредилъ о време властитѣ да взематъ мѣрки противъ всѣко евентуално нахлуване на чети въ България. Потерата, незабавно усилена съ мжжкото население отъ едно татарско село, завзема позиция между кръстцитѣ на нѣкои пожнати вече ниви, като прегражда пѣтя на четата. Очаква се само първиятъ сигналъ, за да почне сражението. Като че за ирония, той е даденъ отъ пѣдаря турчинъ на лозята, който не знае какви хора има на среща си, и грѣмва прѣвъ въ въздуха, за да сплаши нарушителитѣ на пѣдарскитѣ правила. Турцитѣ, на които чалмитѣ се подаватъ задъ кръстцитѣ, изпукватъ следъ него нѣколко пушки, на които четата отговаря съ залпъ. Куршумитѣ профучаватъ надъ главитѣ, битката започва. Позицията на възстаницитѣ има предимство, тѣ стрелятъ на месо, и противникътъ дава голѣмъ брой жертви. Обаче отъ селото идватъ на помощъ други въоръжени запасни войници и черкезки мухаджири отъ околнитѣ мѣста*), а следъ пладне се задава откъмъ Свищовъ и единъ ескадронъ конници, които, заедно съ потерата и милицията, обграждатъ четата отъ четири страни. Караджата минава отъ позиция на позиция и окуражава момчетата. Разпредѣлени на участъци, тѣ се сражаватъ споредъ правилата на военното изкуство. Битката трае цѣли петъ часа. Въ голѣмата юлска жегга, устнитѣ сж пропукани за вода, гърлата сж засѣхнали отъ жажда и викове, пушкитѣ сж сгорещени отъ разгара на борбата. Най-после се мръква, и гърмежитѣ затихватъ отъ дветѣ страни. Четата остава на позицията си обградена отъ врага, който надминава вече числото 500 души — стражари, милиция и запасни войници. Обаче презъ нощта, следъ изгрѣва на месеца, Хаджи Димитъръ сполучва да се измъкне съ четата си нанаядъ по посока на Дунава, за да се извие отпосле западно и да продължи отново пѣтя си на югъ, воденъ отъ добри водачи. На сутринята неприятелътъ потърсва обграденитѣ, но не намира никого въ „примката“.

Въ това първо сражение Х. Димитровата чета дава първитѣ жертви: Арсо Мартиновъ отъ Велешко и Александъръ Василевъ отъ

*) Споредъ рапорта на Митхадъ паша. Вижъ книгата на Влад. Тод. Хиндаловъ, „Народни движения“, стр. 122.